

PODKARPATSKÁ RUS 2005

Kronika zájezdu TOM TJ Solidus

30. 6. - 17. 7. 2005

Kresba Vladimír Ročman

ŠTVRTEK, 30.6.1995+10

Zase jednou jsme se dočkali posledního školního dne. Ti, co na to měli dost sil a náladu, si došli na ZŠ/SŠ pro závěrečné vysvědčení. Někteří se raději snažili snížit spánkový deficit nahnaný v posledních dnech a týdnech. Svě ústavy jsme vyměnili za fyzikální ústav, kde jsme si na třetí hodinu odpolední dali sraz s vedením. Někteří z nás zde byli s předstihem, někteří s náležitým zpožděním (Zde nutno zmínit výkon Verči Dunděrové, která se naplánovala příjezd na 19:00). Po tradičním zmatku kolem balení a nakládání autobusu jsme se ale nakonec vydali na cestu. K autobusu se dostavil vzorně i Vojta Opičák Bartoš, který však s námi neodjel, páč měl v plánu připojit se k naší výpravě až někde na Slovensku. Společně se Shudym. Snad v Košicích. Jen jsme se na chvíli stavili v Hypernově na nákup a drandili na Moravu. Tam jsme se sice na chvíli ztratili (nácvik na budoucí náblížky?!), ale i tak jsme se někdy v noci dostali na úložiště. Potmě byly vztyčeny stany a skupinka nás nejchrabřejších vyrazila na luxusního grogodýla. Chvilku nás sice prozkoumávala motorizovaná policejní hlídka, ale brzy to vzdala a vše proběhlo bez nejmenších problémů. A nakonec všichni hupky dupky do spacáčků a bylo NOC!

PÁTEK: 050701

Je ráno. Brzy. Je sedm hodin. Lidem se to nelíbí. Remcají. Ale remcání nepomáhá. Chtě-nechtě vstávají. Snídaně lidem chutná. K snídani je jogurt. K snídani je také chleba. A také mléko. Ale to lidem nechutná. Je zksylé. Lidé volají po spravedlnosti a vylití mléka. Váží si svého zdraví. O své zdraví totiž musí každý pečovat. Zdraví máme jenom jedno. Čas utíká, lide se balí, nastupují do autobusu a autobus odjíždí. Odjíždí pryč, i s lidmi.

Autobus se blížil k slovenské hranici. Někteří spí. Ale celníci ne. Celníci požadují pasy. Lidé pasy hledají. A nacházejí. Proto celníci zvedají závory a autobus může odjet. Autobus zastavuje u každé pumpy. Lidé volají po spravedlnosti a potrestání zlého mléka.

Pak autobus zase zastavuje. U louky a trati. Lidé sportují. Sport je zdravý. Někteří soutěží. Hrají vědomostní hru. Nejpilnější studenti vyhrávají. A zase jedeme.

Jsou asi dvě hodiny. Je čas na oběd. Lidé nechtějí mléko. Pít zkažené mléko je nebezpečné. Jirka má maso. Jana má špenát. Ivana má knedlíky. Lidé mají hlad. Služba se pouští do přípravy pokrmu. Pokrm voní, lidé ne. Ostatní jsou netrpěliví. Jdou do Gombasecké jeskyně. Průvodkyně nezná rozdíl mezi stalaktitem a stalagmitem. Nedávala ve škole pozor. Že se nestydí! Ze stropu v jeskyni vysí špagety. Průvodkyně vypráví pohádky. A dělá tmu. Lidé se bojí. Vracejí se z jeskyně.

„Oběd je již hotový“, to ti nikdo nepoví. Jíme jídlo. Jídlo je jedlé. Mléko jedlé není. Jirka vypráví. Dlouho a poutavě. Vypráví o cestě. Jirka říká: „Cesta bude z kopce a po silnici. A bude 20km dlouhá“. Lidé souhlasí. Trochu se bojí. Té cesty, ne Jirky. Autobusem vyjždíme na kopec. Ale kopce jsou tu i vyšší. A my

na ně jedeme. A kopřivami. A roštím. A vysokou trávou. Je tu polní cesta. Jezdí tu auta. Řidič je přátelský a blahosklonně kyne. Míjíme závrtý. Závrtý jsou pěkné. A temné. A hluboké. Jedeme z kopce do kopce. Cesta je prach a udusaná hlína.

Dojeli jsme ke chlěvu. U chlěva je strýc s vidlemi. Ptáme se na cestu. Strýc odpovídá. Správně. Jedeme z kopce. Je tam jezero. Za jezerem je zatáčka. Lidé jedou rychle. I Petra jede rychle. Ale běda... Petra dostává smyk. Zadní kolo se excentricky zdeformovalo. Lidé jedou dál. Petra také, ale jede pomalu.

A už jsme u autobusu. Lidé navazují kola. Děti chodí kolem. Chtěli by krást. Krást se nemá. Děti se bojí Edy. Eda se jich nebojí. Eda se nebojí nikoho. Kromě Haničky. Haničky se občas bojí každý.

Sedíme v autobuse. Šárka našla žílu. Svoji žílu. Zkouší co se na ní dá podniknout. Je to odporové. Našla další. Provádí s ní veselé kousky. Lidem se to nelíbí, ale Šárce ano. Šárka je šťastná, má žílu.

Je tma. Máme hlad. Chceme spát. Podle sluchu jsme našli tábor. V táboře je techno párty. Jediná za rok. My máme ale štěstí! Hudba chroptí až do čtyř. Jestli myslíte, že jsme zapoměli napsat o večeri; Nezapoměli, neschovali se děti, umřeli...

Dobrou noc-noc-noc no-no-noc-noc-noc ...

Mája Kalvová, Filip Dominec

SOBOTA 2.7.2005

Ráno na louce za hotelem, kde spíme, abychom nikoho nerušili. K snídani smažená sekaná, chleba, kečup a cibule. Cholesterol je s tebou! Co vše se dá decentně skrýt pod název „hliník“ Míříme do Košic, kde je nutno opravit kolo a Janino koleno. Dojezd na Nádrazí v 9³⁰, rozchod na hodinu. Vojta a Šudy se přiřítí, odjždíme ve 12⁰⁰ z nádraží k nemocnici. 12³⁵ a stále jsme v Košicích. Nakonec míříme na Slovensko-ukrajinské hranice. V autobusu se rozjždí kvalitní debata. Radek: „No a ona dělá kliky o strom, aby si zpevnila poprsí“. Adam: „He... To je ale kráva, teď jsou na to krémy...!“

Jsme na hranicích, je 14⁰⁰. Slovenská část bez problémů, jen celník chtěl oholit Šudyho. Na Ukrajinské vyplníme dvojité papírky a stojím ... stojíme ... stojíme ... je 17³⁰. Nemůžeme „tam“ kvůli přívěsu a „zpět“, protože už jsme úředně „tam“. Prostě nám chybí papírek. Záchod tu je, ale je ... vlastně ani nevíme, jaký je, protože nikdo neměl odvalu to prozkoumat. Jen Radek a pár vyvolených poodhalilo tajemství Ukrajinského veřejného WC. Nakonec jednem zpět. A stojíme na Ukrajinské části Ukrajinsko-slovenských hranic ... a stále stojíme... a stojíme ... 18³⁰ Hurá! Jsme na Slovensku. Dneska přecházíme ze snídani na večeri, takže celý autobus vyje hlady lidové písně i Dvořákovy árie a nakonec sdprostonárodní písně. Jezdíme se a tam kolem vodní nádrže. Kolem kempu s bazénem jedeme už potřetí. Nakonec stavíme, vyhodíme všechno na dešť a po Jirkově zvolání „Kdo má sušenku na stan!“. V dešti stavíme kuchyňský

hangár, poté svoje stany a pak uklízíme věci z deště. Prší ... vaříme večeri ... uzené a kaše se zelím ... prší ... o kompotu se raději nezmiňuju, protože na mě nezbyl ... prší.... ve stanech na dvou paralelních scénách probíhá kvalitní hudební produkce ... Mája a kytara 1. stage a veřejné pořvávání 2. stage ... prší ... a spát ... stále prší

Petra G.

Jirka se koupal.

Dodatek

Při návratu z hospody (po *jednom* pivu) jsem narazil na zajímavý úkaz. Z jakéhosi stanu se vyřítily 3 siluety s čelovkami a ve spodním prádle kamsi do tmy a do deště

SANDEJ :) 3. 7. 2005

Uááá, ráno! Jirkův pokyn na plavací rozcvičku byl totálně ignorován, ale podařilo se mu nás znásilnit na zvrhlé hrátky s lanem. K snídani byl čaj. Chleba. Šunka. Sýr a k obědu nafasován Al. Dostatečně posilnění jsme se vydali na Morské oko. Morské oko, jak by každý očekával se nenacházelo u hladiny moře, čili ve výšce 0 m n.m., nýbrž o několik set metrů výše, s čímž pochopitelně souviselo stoupání. Táhlé stoupání. Tečka.

Začíná lejt. A tuze moc. Stojíme pod stromem, který nám v žádném případě potřebné přístřeší rozhodně neposkytuje a tak se přesouváme do nedalekého občerstvení. Po občerstvení v občerstvení se občerstveně vydáváme opět k Morskému oku, které je tentokrát už nedaleko. Někteří borci (Kéďa!*) se rozhodli jezero objet. Kolmo. Cesta byla značně členitá a to jak v horizontálním, tak rovněž i ve vertikálním smyslu. Poté, co všichni dojeli, započali jsme cestu nazpět do tábora. A poněvadž jsme při cestě k jezeru nastoupali hóóódně metrů, museli jsme logicky klesat. Hurá! Díky tomuto značně důležitému aspektu našeho návratu byla cesta velmi příjemná. Jen Jiří měl jakési duševní problémy, a tak musel lepit. U rybníka na úpatí kopce se oddělila malá skupinka lidí, kteří se jeli koupat. Když jsme všichni dosáhli našich látkových domovů, chvíli jsme zevlili a pak nastal zlatý hřeb večera. Večere. Jako předkrm se podávala uzená polévka do ešusu a jako hlavní chod špagety do téhož ešusu. No a pak už jsme šli jenom kalit.

Eva & iD

PONDĚLÍ 4. 7. 2005

(neé, není to 6.7...)

A máme tu zas ráno.

Sluníčko přehopkalo kopečky. Posvítilo na travičku. Lidičky vyskákali ze stanů a začli skotačit mezi kapičkami rosy. Mrtvý rybičky se schovaly, aby nám nekazili náladu a radost z koupání. Na program byl veselý výlet do Městečka Michalovce.

Reklama

Nejmenovaný člověk Havlas zde zřejmě najel rychlostní rekord celých 78 km/h! (není ověřené)

Zlodědek Eda však nahlodal nemalou část lidiček a ta se pak odtrhla aby riskovala život projezdem po minovém poli (lese, horách).

Abytohonebylomálo. Stará Rachejtla Svobodová a její kumpáni – lemry a smažky s. r. o. nadobro rozdrobkovali i zbytek již rozhodané společnosti a vyrazili na Vinianský hrad „který byl zbourán po protihabsburským něčem“ (zaznamenáno autenticky z úst již jmenované petardy).

Takže původnímu plánu zůstali věrni jen čtyři. Michalovce jsou krásné, starobylé a okresní město. Kopeček zmrzliny stojí 4 koruny, 1/2 litru kofoly 25 a bažant 20. Kolo vám tu opraví zadarmo, peníze vám vymění za peníze. Ke shlédnutí kulturního bohatství nám sotva vystačily 4 hodiny. Cestou zpátky zastávka u Vinianského jezera.

Vsuvka vrcholové skupiny: Již za Vinianským jezerem jsme se směle usmáli nad cedulí zákaz vjezdu (zákaz vjazdu) a pokračovali v cestě vzhůru. I přes zákaz vjezdu zde auta čile jezdila. U sochy padlého partyzánského vojína jsme uronili slzu, naslouchajíc Edovým povzbudivým ohledně plánované kilometráže (41). Vrhli jsme se tedy dolů...

Poté co jsme nenechali ani 1 třešňový strom stromem hodili jsme sicnu v Piče (piče). Zde jsme pojedli z bochníku typického jedlého čerstvého hleba který se tak lahodný peče snad iba v piče. Ivča dostala kopeček zmrzliny zdarma, za to že je zdaleka (1 kopeček stojí 7 korun slovenských -> všimněte si rozdílu 2 mincí!) a radostně jsme překročili hranice Vojínského prostoru. Fakt, že jsme se ocitli v minovém poli pro nás nakonec nebyl zdaleka největší problém.

Naše bloudění jsme započali Fatální chybou již na úpatí hory. Řešíme základní problém: DOLEVA či DOPRAVA?? Volíme pochopitelně tu špatnou (podle vzoru vlády) -> LEVÁ (ale to se dozvíme až o pár hod. později...). Radost nám dělají všudypřítomné jahody (některé poznamenány černobylskou příhodou), menší zas ten zk..... kopec.

Dorážíme na pomyslný vrchol. Radostně se nacházíme se ztraceným Honzou

Doč. (jehož ztracení a znovunalezení nepovažujeme za nic kuriózního k zapsání) a po vrcholovém fotu vestyly „Pravou vpřed, zpátky nikrok!“ očekávám lahodný sjezd. Ale chybička se vloudila... Byť nevíme kam, jedeme, ne však skopce. Potkáváme milého domorodce. Ochotně nám vysvětluje cestu k Mořskému oku (m. o. rozhodně nebylo v plánu naší cesty – ba dokonce naopak) Buďto je blbej, a plete si pojem 1 a 5 km nebo nevim. Ztrácíme M Faltyse, leč vyrážíme.

Po chvilce bádání, co chtěl děda vlastně říci, rozjímáme zajímavou debatu, kde leží sever. Za její obsah by se nemusel stydět ani lehce vyškrtlý Největší čech J. Cimmermann. Mapa sedí velmi přesně, jen jí otočit o 180°...

Hlad pracuje. Zkoušíme všemožné pochutiny nabízené lesem. Vítězí jahody těsně následované šťovíkem, v závěsu smrčkem.

Pro změnu stoupáme. Ztrácíme Jirku Do. Ze všech nabízených cest volíme tu nejmenší, nejprudší, nejzarostlejší, ale hlavně že tu jezdí auta (prej). Potkáváme rozjařeného Rastu s malamutem, který nás posílá na Rudou značku k oku. Na ukazateli si hrajeme na poslance a následuje demokratické hlasování kudy (po kerý značce, kterým směrem...) Hlasujeme, leč víme hovno. Vítězí oko 8:4 (pár srabáků se zdrželo). Dá se říct, že jsme rádi, že se po tý cestě dá jít aspoň pěšky. Konečně klesáme! U oka poznáváme 1-denní nostalgii a každá si podle možností užívá vytoužený sjezd.

Kluci v peletonu chrtí dolu. Jakub ukolébán ladnými pohyby Vojtova pozadí upadá do mikrospánku. Při marném pokusu políbit tuto zadnici procitá v kaluži krve. Sice nechci zapatlávat novou stránku, ale budiž:

Za hluboké temnoty se stejně nakonec všichni sejdem

Tuča & Mátá

5. VII. 2005

Budíček byl v 8:00 a proto byli všichni již v 7 vzhůru. Mohlo za to sluníčko, které nás vyhnalo ze spacáků a stanů. Rozcvičku jsme taktně přeskočili a hurá na snídani: Podávala se česneková polévka a zbytky nehynoucí pomazánky. Pak jsme již čekali na SMS od konzula. Zpráva se zdála příjemná neb „nezbytný“ formulář pro cestování po Ukrajině s vlekem se již válel na celnici. Vcelku rychle jsme se „vyprdelili“ a těšili se na čekačku na hranicích. Pracovníci Celní správy nás nezklamali a tak jsme si dlouhou chvíli krátili hlasitým předčítáním románů z Top Dívky. Velmi poučné. Jelikož celníkům došla fantazie, nebránilo již našemu vstupu na Ukrajinu vůbec nic. Stavíme hned v prvním městě - Užhorodě.

Krásné město, asi jako sto dalších českých ... jen občasný pohled do domů nás přesvědčil o tom že jsme opravdu na Ukrajině. Místní „roštěnky“ nám ochotně sdělily že zde „není nic k vidění“ a tak jsme začali okupovat banku abychom si rozměnili tvrdou měnu strýčka Skrblíka za pochybné papírky zvoucí se hřivny. Individuálně pak každý zkoušel najít památky a přesně ve

16⁰⁰ jsme nasedli do busu a hurá do hor. Jenže ouha. Asfalt se z cesty čím dál více ztrácel až v jeden moment zmizel a nahradila ho cedule „práce na silnici“. Řidič prohlašuje „že tady končí“ a tak jsme se jali hledat tábořiště. Našli jsme téměř ideální. V kopci, bez vody, u silnice ... Večer do štěkotu místních psů provádíme seznamovačku v angličtině při které málem došlo k bitce mezi studenty ústavu Kepler a Nad Alejí a tím normálním zbytkem. Stejně tak bylo předmětem sporu trvalé bydliště. Tentokrát mezi obyvateli Svobodné republiky Košire a zbytkem který jim záviděl jejich krásnou lokalitu.

jen krátké ... diskusní kroužky a postupné odpadávání.....
Tádydadyda - to je konec

Shudy & Silva

STŘEDA 6.7

Dobré ráno. Prát si po Ukrajině neumíme a tak nám to stačí. Oslavu našeho vstupu na území Absurdistánu alias Ukrajiny (nebo též YKPAĐHA) provázal mnohé i do dalšího dne a tak i dobrota rána nebyla taková na jakou jsme zvyklí z jiných končin. Věčný chleba se šunkou došel ve chvíli, kdy se na zahnědlé hladině všudypřítomného „pigi“ čaje začaly tvořit první kola. Ze zdánlivě neviného deštiku se vyvinul korelační liják, který nás na drahnou chvíli uzavřel v busu. Marná snaha, jak cokoliv bylo řečeno, nebylo vyslyšeno. Zlý a nelítostný vůdce Jirka nás vyhnal na vyčerpávající a tak trochu „vlhkou“ cestu k vysněnému a bájnemu vodopádu. Cesta tak nějak ubíhala a udrncávala. Všudypřítomný déšť pronikl i do nejnepropustnějších vrstev oblečení a se stoupající vlhkostí klesalo všeobecné nadšení. A tak ani dojezd k vysněnému cíli nebyl provázen bouřlivými ovacemi. Místo to sice bylo překrásné a jako dělané na procházku na podpatcích, což nám s noblesou a elegancí předvedly dvě stylové slečny (Růžovky), ale přeci jenom tomu něco chybělo! Vodopád! Ať jsme se dívali, kam jsme chtěli nic než pramínek stékající po pár kamíncích jsme neviděli. Rázem byl z pramínku 80-ti metrový vodopád. A zde se naše cesty dělily. Část účastníků přišla deštěm o rozum a pokračovala ve výjezdu na poloniny. Zbytek chránice si hlavu před deštěm uhnul z cesty do nejbližší hospůdky a občerstvili se horkým čajem, medem lesních včel a typickým šašlíkem (neméně příjemnou součástí byla návštěva splachovací toalety s toaletním papírem). Řádně posílnění jsme se vydali na cestu do sucha-vlhka a smrádku autobusu. Tam jsme shodili mokré svršky a po příjezdu šílené části osazenstva se jim řádně vysmáli. Následoval chaotický přesun a shánění vody. Navečer jsme dorazili do vzdělávacího ústavu v Poljaně, kde jsme získali střechu nad hlavou, horkou vodu na vařiči a opravdu chutný pohled na zdejší hygienické zázemí. To jsme ještě netušili, že nás pod rouškou duchovních navštíví podivní chlapíci. My jsme je ještě podarovali pytlíkem oděvu (hadrů) a ulehli ke spánku. Tedy vlastně až poté co jsme se pokochali pohledem na polonahá těla dívek a chlapců předstírajících zájem o masáž různých částí těl.

Noc byla alespoň ze začátku vcelku poklidná až do doby Filipovi lehké/těžké nevolnosti.

Dani

Vojta určitě ještě něco dopíše. (*Nedopsal - pozn. redakce*)

ŠTVRTEK 7. 7. 2005

Cukráři, ty debile!!

Rozhodl jsem se oprostít svoji hříšnou duši od břemě suchého kronikoidního popisování skutečností, uskutečněných na daném místě, v daném čase.

Fantasmagoriticky obézní jedinec možná vycítí závan puchu, jenž se vylinul kdesi v útrokách našich myslí jednoho začátku nového dne v absurdistánské státní mučírně, ale pro ostatní, takto nepostížená individua tento text nenabízí nic zajímavého.

Bůh (v tomto případě je bohem myšlen souhrn nekonečných interakcí a reakcí [ano, vím že reakce je jev podřadný interakci, ale to je záměr snažící se udržet vás v intelektuální pozornosti] při kterých neexistuje náhoda, takže bylo předem dané, že bude tak jak bylo. S přihlédnutím k teorii chaosu za to možná může vaše kulantní snídane pátek 13. 1989.) se slitoval a neposlal naším směrem kapalné osvěžení.

Pro veliký úspěch při vyloďování jsme provedli repetici o pár set metrů dál po větru. Stejně jako je nulová šance chytit za kopýtko při rozběhu kance, je šance že skála vyvrhne pramen naším směrem.

Hore, hore.

Začínám pochybovat, že basová kytara fender dokáže zachránit svět a smířit národy, zvláště po pohledu na to, jak absurdistánští ingové staví cihly. Radarové stanice na nás pršely slz hůry.

Eda prudič zburcoval pár nadšenců pro prozkoumání cesty – byla schůdná.

Flegmatictí pozděchodiči se pochechtávali ve svých temných myslích a šli jen hlavní téma.

Na vrcholu jsme za sebou zanechali pět železných tanků značky TJ Solidus Praha.

Stavíme hangáry. Přestože byla šance nalezení vody jedna ku šesti stům osmi milionům dvěma stům padesáti sedmi tisícům devíti stům čtyřiceti osmi (což je schodou okolností moje telefonní číslo). Tak zlatovláska přinesla plnou lahev. Divné věci se dějí.

Absurdistánská slaná kapalina založila, za pomoci Vojtových plynů, folkové

SOBOTA 9. 7. 2005

Fresbee se nenašlo a v podobně nešťastném duchu se neslo celé ráno. Zip se lekl sám sebe, když spatřil svou oteklou tvář na dně špinavého ešusu. To ho poznamenalo natolik, že se podobně jako ostatní rozhodl na kolo nevyrazit. Dej bonbón!!! Ti šťastnější, kteří se rozhodli vidět jezero a muzeum, celé dopoledne meňali brzdové špalíky. Po 10. zahaleknutí osvětleného vůdce „odjezd“ se malčiki a děvočky vydali za deštěm.

Cesta byla rovná a krav bylo taky mnoho. Dej bonbón!!! Vstup zaplacen a Hanička deštěm opět neposkvrněná! Morožnoje, jogurt a chléb. 30 nebo 31??? Vůdce neví... Péťa chybí... 2. vstup zaplacen, nalevo suvenýry napravo kolo mlýnské a před námi „kopeček“. Nahoře ozero, smrad z Lady a vor a zase suvenýry. Spousta turistů, pár turistek na koni a několik nadšených ofroudistů zaneřádných od koňských rovínek. Našel se Eda, Péťa taky a na nás se zatím chystaly mraky.

Jeli sme jeli a když sme se sešli, zase sme se rozešli. Skupina početnějších do muzea vyjela, ti druzí nezmokli. Svačinka v altánu 4 je inspirovala k návštěvě místní koliby. Tam se za pár šušňů nadláblí šašíkem a zapili ho pivem. Potom opět všichni spolu potkali bus a jeli hledat školu (do Koločavy) školu sme našli, do sauny sme zašli, na hajzly sme NEZAŠLI... vyhlášený byly volby, chtěli sme je na stanici, dej bonbón,..! Führer propadl depresi a volby se konaly ve škole. Bylo to fajn, fajn, fajn, bylo to fajn fajnový, protože Arnoštek je prostě boží... Party se oficiálně nekonala, přesto však aňo. Schody u záchodů nakonec našly uplatnění... Dej bonbón, zdravstvuj morožnoje spokojnej noči rebjata.

Verča a Tomík

NEDĚLE 10. 7. 2005

Ráno ráno raničko, dřív než vyšlo sluníčko, naše oči by ještě rády spaly, však vypuzení jsme byli z našich úžasných teplých spacáků. Jiří nese novinku, a to takovou, že se musíme (jako již tradičně) rychle sbalit, abychom stihli prohlídku koločavského kostelíka. A tak všichni spěcháme, honem rychle posnídáme snídani (nepletu-li se, podávalo se müsli s mlékem a čaj) a vyrážíme na kolech do deště. A jako již tradičně jsme spěchali úplně zbytečně, protože průvodce, který nás měl provést, to nějak nehrotil a přišel asi o půl hodiny později. Každý si dlouhou chvíli krátil jinak. Někteří honili slepici a jiní zas jen zírali jako „puk“, což je mimochodem podle aktuální Top Dívky úplně out, stejně jako plivat z okna na pejskaře. Výklad o Nikolovi Šuhajovi a kostelíku byl jistě velmi zajímavý a poučný, i když těžko říct, já tomu moc nerozuměla. A protože bylo hnusně, vrátili jsme se do školy a snědli sestrám jejich narozeninový pudíng, zahráli si pár drobných hrátek a vymysleli možná i velice zábavná divadla s motivy Podkarpatské Rusi. Jaká byla opravdu, to se asi nikdy nedozvíme, jelikož kvůli náhlému zlepšení počasí se premiéry připravených představení nezrealizovaly a kvůli nedostatečnému zájmu v řadách diváků, odborné komise i herců se asi ani nikdy nezrealizují. Lehce jsme poobědvali a rozdělili

jsme se na 2 tábory - na statečné namakané sportovce, kteří se nechali Edou zlákat k cyklistickému výletu přes vysoký kopec do největšího zapadákov PR a na statečný zbytek, který se dokázal postavit většině a jet autobusem. První skupina zažila asi poněkud zábavnější odpoledne, ale i druhá varianta měla něco do sebe - tolik růžovek v nejnovějších módních výstřelcích se jen tak nevidí!

Ale zpět k těm, co vyrazili na kolech následovat Edu na jeho strastiplné cestě. Instrukce zněly jasně: jeďte Koločavou, na prvním rozcestí doleva, na druhém doprava a pak už je to jedno, hlavně vystoupejte do sedla a tam na sebe počkáme. Jak se stalo našim zvykem, trousili jsme se po částech a tak jsme poprvé odbočili špatně. Naštěstí to nebyla velká zajíždka, tak jsme si koupili „marožnyj“ a vrátili se tam, kde čekali ostatní. Jak jsme tak projížděli Koločavou, silnice se stávala stále horší a horší, četnosti a upravenosti domků také ubývalo. Jen děti, které volaly: „Ahoj, dej bonbón“, jako by se množily.

Po asi dvouhodinovém stoupání (místy i tlačení) z Edy vylezlo, že máme dnes ujet téměř 50 km. S ohledem na to, že ve čtyři odpoledne jsme měli stěží 10, to nebyla hezká vyhlídka. Mnozí začali litovat, že si s sebou nevezli čelovky. Naštěstí ale nebylo tak zle. Počkali jsme na ostatní, kteří vedení Honzou Dočkalem přijeli překvapivě úplně jinou cestou než my a vydali se ze sedla na druhou stranu.

Větší off-road už jsem dlouho nezažil. Ačkoliv podle nějaké silně futuristicky laděné mapy jsme měli jet po silnici pro autobusy, tahle cestička byla schůdná maximálně tak pro krávy. My se však přesto s vervou a odvahou vrhali do jejích spárů a nástrah. Neodradilo nás ani, když za nějaký čas cesta a potok splynuly v jedno. Jedeme přece do nejzapadlejší vsi Zakarpatí, pohodlí tomu obětovat musíme. A alespoň si umyjeme kola. Po třech kilometrech s mokřýma botama už jsme sice smýšleli jinak, úsměv ze rtů nám to však nevezalo. Cestou jsme si pak dali ještě takové malé intermezzo s připravenými vodovodními trubkami, kterými si každý milerád projel a už jsme byli v Německé Mokré.

Vůbec to na nás nepůsobilo zapadle, chaloupky tu byli poměrně udržované, elektřina zavedená kam se jen podíváte, ze střechy čouhaly talíře satelitních přijímačů. Idyla o zapadle horské vísce s několika dřevěnými domky se začala pomalu ale jistě rozplývat. Zastavili jsme v místní hospůdce na pivo a kvásek. Vůbec jim nevadilo, že je neděle osm hodin večer. Na to se tady nehraje... Nasýtli jsme se tedy a hnali si to dál. Cesta se stávala stále širší a udržovanější. Projeli jsme Německou Mokrou – kromě několika vymóděných slečinek, kličkujících mezi výkaly krav a výmoly, tu nebylo nic zajímavého. V Ust Čorné Shuddy vehementně hledal úzkokolejku, ale bylo mu řečeno, že její poslední zbytky před nedávnem vzala povodeň. Poslední styčný bod na naší cestě jsme tak prošli, autobus na nás čekal za několika zatáčkami.

Navázali jsme kola, postavili stany, uvařili večeři, podiskutovali nad botelkou místní ohnivé vody a šli spát. Zítra je taky den. Tenhle výlet se Edovi výjimečně povedl... Howk!

Jana P. & Jirka N.

PONDĚLÍ 11. 7. 2005

Za krásného rána nás probudil hukot projíždějících aut. Jediný kdo se neprobudil byl bus. Protože se autobus mírně rozbil, vyrazili jsme na kolech směrem k solnému jezeru. Po cestě jsme se stavili ve dvou krámech a prohlídli si houpací most. Asi v půlce cesty jsme dali oběd a zjistili, že s autobusem to vypadá na dýl. Většina lidí jela zpátky. Petra, Lenka, Adam V., Kuba, Mates, a Eda!!!!!!! Ještě Martin Faltys, Ivana a Jirka Dominci hned na začátku odjeli dřív, aby nezdržovali, ale protože je nikdo nedohnal, jeli sami vepředu.

Za nějakou dobu nám přišla sms, že bus opravili, a že naloží věci a jedou za námi. Takže my jsme čekali v Dubovém na autobus.

Sem se vrátili také sestry a Adam.

Asi po 2h dorazil bus. Naložili jsme kola (Vorel musil řezat zámek) a jeli jsme. U nějaké benzínky jsme nabrali Domince a Faltyse. Nakonec jsme ještě v nabrali Mikolášky s Edou.

A pak jsme už jen jeli a zpívali a jeli a zpívali a jeli a spali a jali a povídali si a jeli a spali.

Až nás asi ve 12 hod. v noci probudil Jiří, že máme vyjít ven z busu, protože potřebují odlehnout. I když byl odlehčený, tak stejně drhnul. Takže nás tam pustili do ohrady, Tam jsme si postavili stany a šli spát – večere už raději ani nebyla.

„Chrrrr.“ „Pšüüü.“

ÚTERÝ 12. 7. 2005

Всталі йсме в 7:00 так авихом стыілі одезд в 9:00. Также кдиж в 11:30 прыіела луксусны просторна лімузіна аби нас, Пражскоу сметанку, пьеправіла о пар вишковых метру више абихом незамазали све сполеченске облечені про одполедны диханек, йсме оказале настопілі. Цестоу се к нам достали інформаце, же прыіел ціркус Бероусек ве ктерем маі опічку, ктере кдиж шагнете на пічку, так вискочі на тичку. Маі там теж танечныці, цо і ма як слунечныці - сами броук а семено.

Мезі цестуіцімі прьескочіло пар нежных іскерек, вашнівих вибою а небезпечних блеску а ми ноншалантне а с граціі вистоупілі у одпалиште првны ямки. Участныці турнае се прьевлеклі до свего билего облечені а почали грат гру кралу. Цестоу к првны ямце йсме неен поставілі Карлув мост а otevрьелі універзіту, але і упалілі Містра Яна Гуса. Бегем турнае се обевіло і пар куріозітек: купрыкладу участнык Еда Гуліціус, ктери свим харісмацем доказал неколікрат стргнуот далші граче к тому, аби одпаловалі мімо витичене грыште. Розгодне то било зпестрьені інак достыі монотонны

гри.

Тепрве на нейвише положене ямце се йменем говерла (2061) на нас чекали надшене дави ружовек в летных жабках аби обштъастныли наше душе.

По поледным барбецуе нас чекали далши непочетне ямки, ктере мели греени уместени значне високо. Пры виберу вгодне голе про одпал било запотрѣби брат в увагу факт, же се еден зе сполуорганизатору розгода зтыжит то значними ветрними пориви.

Велке зпестрѣны била і млга, дыки ктере небыло уплне ясне, кде се нахазі далши ямка. Дошло так к разделены грачу на неколік скупін, ктере палілі на вшехни страни. Наконец вшак вшихны здарне dokončili првны ден турнае. Одмену била скупіна фаноушку стануїціх у нашего готелу с базенем. Хтели сі с нами затанцоват а сполечне се фотыт. Авшак знавены грачі радеї зволілі соціалізаці а веселе зпѣви в сауне, до ктере се вешло наедноу аж 12 ліды. По сетмены еште наскакали потапечі до базену, аби виловілі шпатне одпалене мічки а ми могли се слунцем в души улегноут.

Vstali jsme v 7:00 tak, abychom stihli odjezd v 9:00. Takže když v 10:30 přijela luxusní prostorná limuzína aby nás, pražskou smetánku, přepravila o pár výškových metrů výše abychom nezamazali své společenské oblečení pro odpolední dýchánek, jsme okázale nastoupili. Cestou se k nám dostali informace, že přijel cirkus Berousek, ve kterém mají opičku, které když šáhnete na pičku, tak vyskočí na tyčku. Mají tam též tanečníci, co jí má jak slunečníci - samý brouk a semeno.

Mezi cestujícími přeskočilo pár něžných jiskérek, vášnivých výbojů a nebezpečných blesků a my nonšalantně a s grácií vystoupili u odpaliště první jamky. Účastníci turnaje se převlékli do svého bílého oblečení a počali hrát hru králů. Cestou k první jamce jsme nejen postavili Karlův most a otevřeli univerzitu, ale i upálili Mistra Jana Husa.

Během turnaje se objevilo i pár kuriozitek: kupříkladu účastník Eda, který svým charismatem dokázal několikrát strhnou další hráče k tomu, aby odpalovali mimo vytyčené hřiště. Rozhodně to bylo zpestření jinak dosti monotónní hry.

Тепрве на nejvýше положенé jamce се jménem Hoverla (2061) на нас čekaly nadшенé davy ружовек абы обштъастнили наше душе.

Po poledním barbecue nás čekaly další nepočtené jamky, které měly greeny umístěny značně vysoko. Při výběru vhodné hole pro odpal bylo zapotřebí brát v úvahu fakt, že se jeden ze spoluorganizátorů rozhodl ztížit to značnými větrnými porivy.

Velké zpestření byla i mlha, díky které nebylo úplně jasné, kde se nachází další jamka. Došlo tak k rozdělení hráčů na několik skupin, které páily na všechny možné strany. Nakonec však všichni zdárně dokončili první den turnaje. Odměnou byla skupina fanoušků stanujících u našeho hotelu s bazénem. Chtěli si s námi zatancovat a společně se fotit. Avšak znavení hráči

raději zvolili socializaci a veselé zpěvy v sauně, do které se vešlo najednou až 12 lidí. Po setmění ještě naskákali potápěči do bazénu, aby vylovili špatně odpálené míčky a my mohli se slunce v duši ulehnu.

Petr

13. 7. 2005 – DEN ČTRNÁCTÝ

TRASA:

Sestup od jezera Nesomovite do vesnice Bogdan k autousu

Neplánovaná zhruba dvouhodinová přestávka ve vesnici Bogdan (dělali ministrům cestu)

Nocování na luxusním odpočívadle při odpadkoidní řece mezi vesnicemi Rachov a Kostlivka

Předchozí večer se obloha decentně protrhala a naskytla tak úchvatný pohled na tři vrstvy mraků, které se v luzných tvarech oblézaly a překrývaly, a tak náš Paranoidní domeček neboli Chroptící chýše uzavírala sázky, jakpak bude ráno. Optimisti prohráli. Nečekaně. Ráno totiž bylo stejné, jako předešlý den, kosa jako z nosa, hmla predo mnou, hmla za mnou a taky nado mnou a podo mnou. Prostě všude. Valila se v impozantních kotoučích přes hřeben a my všichni už jsme se těšili, jak se v ní krásně půjde.

Návrhy byly dva. Jeden spočíval v sestupu do údolí k autobusu, druhý, mnohem nemravnější, lákal k cestě, která by se za jeden den i dala zvládnout (pokud by se to vzalo lehkým klusem) přes vrch Pop Ivan. V naší skupině byli jen dva lidé dost šíl..odvážní na to, aby se jim chtělo poklusávat v poryvech větru a v mlze na kopec, kde by jim byl odměnou výhled do krásné..mlhy...a to byl Eda s Májou. Mája ale nakonec usoudila, že by asi spolu neměli nejlepší předpoklady pro přežití, a tak se přidali k nám.

Obcházel jsem hřeben po jeho závětrné straně, vlhkost vzduchu by určitě pomohla mnoha lidem, kteří trpí nějakými zajímavými dýchacími problémy, a i když dolů vidět moc nebylo, mohli jsme si užívat pohled na krásné horské květiny (na ty, které se vyhnuly našim těžkým botám a nepřipomínaly tudíž špenát).

V nižších polohách (tam, kde kosodřevina přecházela v les), se mlha proměnila v déšť. Sestup byl ve znamení Velkého Bahna. Bylo to báječné. Těsně nad bačůvkou (kde se Jiří rozhodl udělat exkurzi) jsme skoro ztratili v kosodřevo-lese devět lidí, ale šťastně se našli, aniž si většina lidí všimla, že se vůbec ztratili.

Ovšem v lese pod bačůvkou jsme našli naprosto luxusní serpentinovou cestu („stovky serpentin“, sliboval Eda se šťastným úsměvem – mnó, skoro měl pravdu – bylo jich asi tolik jako za celou dobu předtím dohromady), nad níž se Jiří v extázi rozplýval, opakuje stále dokola „jak je to možné, že najednou vědí, jak se do dělá?“, já saje nad odvodňovacími kanálky, vykřikuje „to tady museli udělat Češi!“ a vzpomínaje na obvyklé „cesty“ kolmo k vrstevnici, kde proudy vody nechaly jen šutry. Přestože (nebo protože) byla tato cesta skutečně pohodlná, volili jsme místy cestu přímo dolů smrkovým lesem.

A tam se to stalo.

Když se po ukrajinských horách valily kotouče mlhy... když vítr hvízdal ve skalních průsmycích ... a přšelo.. v lese... *(ježiš ty seš blbá, tomuhle říkáš tajemné dramatično?! – No dobře, no. Tak ještě jednou.)*

Když se nad ukrajinskými horami valily kotouče šedé mlhy... když vítr teskně hvízdal ve skalních průsmycích... a těžké kapky deště bičovaly zemi... v té chvíli se *(v několika chorých mozcích, ale to nikomu neříkejte... - Simtě, to stejně každéj pozná.. – Seš blběj!)* zrodila legenda, jakou svět nepamatuje...

Byl to...

BatPáprda!!!

Vždy byl u toho, když se něco dělo, urostlý svalovec v přestrojení za olezlého dědka s kostěnými brýlemi se skly jako dno od flašky, olysalý a se svou charakteristickou slinou v levém koutku úst, skryt za popelnicí vše pozoroval, aby pak mohl hlavnímu hrdinovi sdělit, co udělal špatně...

Svět ho.. mno.. no dobře, tomu Supermanovi nemusel říkat, že mu čouhají obrysy trenýrek pod těsným trikotem... ale, jeho krédo „někdo mu tu pravdu říct musí“ mu prostě nevymluvíte.

Na celém světě byli jen dva...hm, dvě... no prostě Dva, které mohl považovat za reálnou hrozbu. Byli jím Krokodýl a Hugo.

Ale to už je jiná pohádka.

Kde jsme to skončili?

Ach ano, v tom lese.

Dole v údolí se nádherně vyčasilo. My, několik chorých mozků, co se při převlíkací party u nějakého pramínku v údolí poněkud opozdilo, jsme cestou podél řeky k (jak se později ukázalo neexistujícímu) jezeru (ale asi už na tom pracovali, o čemž svědčila těžká technika, bagrující řeku ostošest) sváděli nelítostní závod s nějakým kamazem, což spočívalo v tom, že jsem před ním utíkali (a skoro se nám to i povedlo) po cestě, na jejímž povrchu bylo místy i po kotníky bahna! Takže ti, kteří se naivně převlíkli ze zabahněných věcí, měli o zábavu postaráno.

Odpočívací pauza u potůčku a korýtka s minerálkou (o kterou bych si asi ani neopřela kolo – i když ona by to asi snesla) na malebné loučce...

A pak cesta k autobusu, kde se Jiřího odhad opravdu nemýlil („je to něco mezi 5 a 25 kilometry.. záleží na tom, nakolik Mirek splní svůj slib nesjízďet z hlavní silnice“). Mirkovi se nás zželelo a čekal o asi 5 km dál, ve vesnici Bogdan.

Mezitím ale ukrajinští hoši odřízli autobusu cestu zpět, protože začali s přípravami na návštěvu čtyř ministrů, která se měla uskutečnit za týden. Asfaltovali silnici. A tak jsme strávili několik romantických hodin někteří v autobuse, jiní o pět set metrů dál, odhánějice ukrajinské děti od vleku.

Nocleh v kempu nevyšel (což nás všechny velmi překvapilo), jelikož se do onoho kempu nedalo dostat autobusem. Proto jsme skončili za šera na luxusním odpočívadle u řeky. Když jsme stavěli stany, zastavilo u nás auto a typ, který z něj vylezl, bubnoval prsty na jeho střechu, ve snaze tvářit se okázale našťvaně (asi se moc dívá na filmy), jenže když si ho delší dobu nikdo nevšimal (my se na ně totiž díváme také, takže jsme zvyklí), zabouchl uraženě dvířka, až se mu tónované sklo téměř vysklilo, a hukot vzdalujícího se motoru jakoby říkal „já se vrátím.. a nebudu sám...“. Nevrátil se. Asi nesehnal nikoho, kdo by byl ochoten (nebo schopen?) s ním někam jet.

Voda, ač nevoněla, ještě tekla, a tak odvážnější jedinci páchali hyenu (a dobře jim tak).

Nádherný a úspěšný den byl zakončen hodokvasem na počest bří Mikolášků a Martyho, kteří nás druhý den brzy ráno opustili...

ČTVRTEK 05-07-14

R. j. se v..* B. b. v 7:30. K s. b. ch. se sádlem a s c.. Vykoupali j. se v ř.. B. d. špinavá. S. j. stany a d. je do a.. S. j. kola z vleku. Potom nám už asi nic nebránilo vydat se směrem na Rachiv. Tam jsme se otočili doleva se záměrem vyjet na nejbližší kopec. Stoupání bylo podle Edy asi sedm stovek metrů, měly tam být krásné výhledy do krajiny a na jiném kopci stál vysílač, na který jsme se měli kouknout zezhora. Ačkoliv dosud grilovalo slunce, za první serpentinou se zatáhlo a začalo jemně poprchávat. Když jsme byli asi u sedmé zatáčky, začalo normálně pršet. Natáhli jsme pláštěnky a zapadli do blízkého seníku, takže přestalo pršet. Ačkoliv byl velký asi tři krát tři metry, byl našťastí prázdný a skoro všichni si vytáhli kus svačobědačiny, takže se nám moc nechtělo ven. A kromě toho na protějším kopci byla jasně zřetelná hranice deště (To mi taky připadalo zvláštní, nikde jinde jsem se s tím nesetkal. Na Ukrajině je déšť, co když přijde, promočí člověka skrz a ze všech směrů, ale když stojíte pár metrů od jeho hranice, skoro tam neprší. Když se na něj potom suchý cyklista dívá zdálky, jeví se mu skoro jako betonová stěna, jenom s tím rozdílem, že není problém, aby mu v příštích několika minutách spadla na hlavu.). Když nás přestalo bavit tam tak sedět, vylezli jsme odtamtud a jeli dál. Vyšlapali jsme na kopec, a protože déšť zůstával pořád na tom samém místě, zastavili jsme na vrcholu a otrhali tam borůvky. Nevím, jestli někde pod námi byl vysílač, nebyl ale rozhodně skrz les vidět. Cesta byla [z,s] kopce a kamenitá, takže vlastně stejná jako ta nahoru, akorát v opačném směru.

Z dosavadního vyprávění vám musí být zřejmé, že když říkám my, nemyslím tím všechny, ale jenom nějakou menší skupinku tak patnácti lidí, což je tak maximálně polovina všech co jeli toho dne na kola. Toto rozdělení se zcela jasně projevilo v okamžiku, kdy ta první skupina odbočila z neznámých důvodů z cesty doleva. No nic, snažili jsme se srovnat aspoň ostatní, protože odbočka se (údajně) po asi dvou stech metrech sklápěla nahoru. Protože jsme nevěděli, kde jsou ostatní, zkrátili jsme násilím cestu z sedmdesáti na asi čtyřicet kilometrů. Pochopitelně jsme je potkali u nejbližší hospody. Zatímco jsme tak

seděli a pojídali morozivo a popijeli chleba, začalo trochu pršet. Je zvláštní, že když skupinka lidí sedí v hospodě a svítí slunce, nezvednou se, dokud se počasí nezačne zhoršovat. Vyjeli jsme do ukrajinské dešťové dvacetiminutovky a okamžitě zmokli. Pokud vím, někteří (taky totálně zmoklí) zalezli do hospody. Nevím, jestli tím chtěli symbolizovat že v hospodě může být člověk za každého počasí, ale k autobusu všichni dojeli ještě za deště. Nasadili jsme kola a přestalo pršet, tak jsme trochu uschli a jeli hledat místo na spaní. Nakonec se našel jeden plácek za fotbalovým hřištěm, se souhlasem pár lidí co tam zrovna byli. Majitel hřiště byl v Užhorodě, možná právě proto byla v jedné z budov hřiště diskotéka. K v. b. úplně perfektní l. e. č. o.. U silnice jsme potkali trojici českých cyklistů, kteří potom přespali na témže plácku. Chtěli projet tu trasu co my jsme jeli z Koločavy tuším v pondělí, akorátže opačným směrem, což jsme jim (doufám) úspěšně rozmluvili. Potom se sedělo ve stanu, všichni se šli družít anebo satelitit na diskotéku (v podstatě by to mělo znamenat totéž) a p. s. š. s..

A. D. (H. D. A. N.)

*) Veškeré zkratky použité v tomto zápise mají nějaký význam, vždy však naprosto bezvýznamných frází anebo slov, která je zbytečné vypisovat. Šetři to námahu a fantazii.

PÁTEK 15. 7. 2005

Po noci zpestřené diskotékou a poté nočními návštěvami ukrajinských přátel vytrvale hledajících Veroniku nás ráno uvítalo sluníčkem, kravami pobíhajícími mezi stany a čerstvým chlebem.

Zamýšlená návštěva solného dolu se, bohužel, zadrhla na nepřítomnosti hlavního inženýra. Takže jsme se nakonec prohlédli solné doly jen zvenčí, někteří si nacestuzakoupili zajímavé solné krystaly a my jsme se přesunuli k solnému jezeru. Jezero samotné mělo opravdu slibovanou koncentraci jako Mrtvé moře, ale jeho okolí bylo naopak typicky ukrajinské – bordel, bahno... A tak si každý zkusil, jak mu nohy vyplavávají nad hladinu, někteří nešťastníci si vyzkoušeli i jak pálí sůl v očích až nakonec všichni vzali zavděk sladkovodní sprchou, i když opět v ukrajinském podání.

A pak jsme jeli a jeli, resp. drncali a drncali až do Mukačeva. Po cestě snad stojí za zmínku jen zdržení v Chustu, kde jsme se octli v koloně, původní domněnka byla, že za demonstrací, později se ukázalo, že za pohřebním průvodem. Rakev byla vezena v autobuse a předjet nešlo, protože každé auto, které jelo proti, zastavilo, když ho pohřební průvod míjel. No, naštěstí nakonec průvod zamířil jinam než my a tak jsme mohli pokračovat dál.

Na prohlídku Mukačeva jsme vyčlenili tři hodiny a ty strávily různé skupinky různým způsobem – my například tím, že jsme trochu prošli

město a pak hledali, kde bychom dostali pravý ukrajinský šašlik. Ten jsme nakonec našli a vychutnali. Jiní navštívili místní hrad, projeli se městskou hromadnou dopravou, utratili poslední šušně... Ukrajinskou celnici jsme pronikli celkem svižně, i když s drobnými konflikty, horší to bylo se Slováky. Boj nervů, zda vyklidíme celý autobus, nebo ne, jsme nakonec vyhráli a bylo nám dovoleno si zachovat svůj bordýlek, ale za cenu více než 3 hodin strávených na celnici s houkajícím poplašným zařízením. I cigarety jsme proclili, rezervu jsme vyfukovat nemuseli... V závěru dne (či brzkém začátku dne dalšího) nás uvítalo starý známý kemp u Zemplínské Širavy. A s ním první letošní hromadnější grogodýl. A jak jsme si najednou vážili čistých záchodů a relativně čisté vody v jezeře. Navíc krásný širák s hvězdičkami.

Jirka Dl.

SOBOTA 16. 7. + KOUSEK NEDĚLE 17. 7. 2005

Ráno začalo dalším komornějším grogodýlem. Pak už snídaně, balení a další cesta busem do Slovenského ráje. Zde tradiční zmatky s tím kde parkovat, kde vařit, co vařit, proč vařit, ale nakonec se vše vyřešilo a většina přeživších vyrazila tiesňavou Stredné Piecky nahoru. Někoho překvapila čistota vody v potoce, někoho hloubka vody, někoho žebříky, jiní si zase dali závazek průchodu bez bot. Nakonec se všichni vrátili celí k autobusu, úraz jsme museli ošetřovat jen cizí.

Fazolový salát docela zachutnal, i když následky na interní atmosféru v autobuse byly zjevně dost markantní. Poslední oficiální program proběhl v Popradském akvaparku. V rámci různých vodních atrakcí se podařilo všem lidem smýt ukrajinskou špínu a vedení se konečně odhodlalo dát povel k cestě do Prahy, bez rizika, že rodiče své potomky nepoznají.

Po celonoční cestě, kterou někdo strávil za volantem, někdo povídáním s řidičem, většina však spánkem na sedadle, nebo pod sedadlem jsme dorazili v relativně časných ranních hodinách do Prahy. Následovalo už jen protivné vybalování, přebírání, mytí, balení a uklízení táborových i vlastních věcí a srdceryvný rozchod do domovů.

taky Jirka Dl

JAK JSME CESTOVALI

Čt 30. 6.

Busem: Praha – Brno – Slavkov – Ostrožská Nová Ves – kemp Jezero

Pá 1.7.

Busem: O. N. Ves – Prievidza – Zvolen – Gombasec

Pěšky: návštěva Gombasecké jaskyně

Busem: Gombasec – Jablonovské sedlo

Na kolech: Jablonovské sedlo – Šilica – Jablonov nad Turou

Busem: Jablonov nad Turou – Čaňa – kemp s diskotékou

So 2.7.

Busem: Čaňa – Košice – prohlídka, ošetření – Michalovce – Vyšné Nemecké – Michalovce – kemp na Zemplínské Širavě u Jovsy

Ne 3.7.

Na kolech: kemp – Jovsa – Morské oko a zpět

Po 4.7.

Na kolech 90 km výlet na Vihorlat

alternativně krátký výlet na Vinnanské jazero a Vinnanský hrad

Út 5.7.

Busem: kemp – Michalovce (nákup) – Vyšné Nemecké – Užhorod (prohlídka) – Perečin – Turičky – spaní u spadlé stodoly mezi Turičkami a Lumšorami

St 6.7.

Na kolech: Lumšory – vodopád Šipot (Turbaza) – lesní cestou na poloninu Runa – panelovkou Lipovec – Turičky

Busem: Turičky – Turja Remeti – Poljana – spaní ve škole

Čt 7.7.

Busem: Poljana – Svaljava – Vlčí

Pěšky: Výstup na Stih (1681) – dále po hřebenu – spaní v sedle

Pá 8.7.

Pěšky: sedlo a dále po hřebení – sestup do Ričky

Busem: Rička – minerální pramen – Mižgorie – sedlo u Kamjanky

So 9.7.

Na kolech: sedlo – Sinevir – Sinevirskaja Poljana – Sinevirské jezero – Siněvirská Poljana – muzeum vorařství – Siněvir – Něgrovec – Koločava – spaní škola

Ne 10.7.

Pěšky: kostel Koločava

Na kolech: Koločava – Německá Mokrá (Komsomolsk) – Ruská Mokrá – Ust' Čorná – spaní u silnice cca 8 km pod Ust' Čornou

Po 11.7.

Na kolech: spaní – Dubové – Ganiči – Dubové

Busem: Dubové – Solotvino – Rachov – Jasiňa – Lazeščina – spaní na zahradě v Lazeščině

Út 12.7.

Náklaďák: Lazeščina – Turbaza Kozmeščik

Pěšky: Turbaza – Hoverla (2060) Turkul – jezero Nesamovite

St 13.7.

Pěšky: jezero – vesnice Hoverla – Luhy

Busem: Luhy (čekání na výstavbu silnice) – Rachiv – cca 15 km proti proudu a zpět – spaní cca 4 km pod Rachivem

Čt 14.7.

Na kolech: spaní – Rachiv – sedlo u hory Kameň (1149 m) – Kosivská Poljana – Luh

Busem: Luh – Solotvino

Pá 15.7.

Pěšky: Návštěva solných dolů a solného jezera

Busem: Solotvino – Chust – Mukačevo (prohlídka) – Užhorod – Vyšné Nemecké – kemp na Zemplínské Šíravě

So 16.7.

Busem: Zemplínská Šírava – Michalovce – Prešov – Levoča – Hrabušice

Pěšky: Výstup tiesňavy Stredné Piecky

Busem: Hrabušice – Poprad (akvapark) – Liptovský Mikuláš – Žilina ...

Ne 17.7.

Busem: .. Jablunkovský průsmyk – Vendryně – Frýdek Místek – Olomouc – Brno – Praha

A KDO TAM S NÁMI BYL:

Vojta Bartoš

Veronika Benešová

Ivana Bochenková

Hana Dlouhá

Marie Dlouhá

Jana Dlouhá (jen Slovensko)

Petr Dlouhý

Jiří Dlouhý

Honza Dočkal

Martin Dočkal

Ivana Domincová

Adam Dominec

Filip Dominec

Jiří Dominec

Veronika Dunděrová

Martin Dvořák

Martin Faltys

Lenka Guhlová

Petra Guhlová

Tomáš Havlík

Eduard Hulicius

Marie Kalvova

Jakub Mikolášek

Matouš Mikolášek

Aleš Nesládek

Jiří Novák

Jana Paterová

Radek Slavičinský

Šárka Svobodná

Silvie Šírová

Petr Šittner

Daniela Štindlová

Martin Šudoma

Zuzka Vaňková

Adam Vavrouš

Michal Veltruský

Tomáš Vorel

Eva Zákoucká